

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

23

שבת פרשת ויקרא, א' ניסן תשע"ח 17.3.2018

שלום קהילה יקרה,
לאחר הפסקה קצרה בהוצאת העיתון
אנחנו חוזרים כעת לקראת חג הפסח
בכוחות מחודשים. זו ההזדמנות
להודות לחברי ההנהלה שעל אף
הקושי - מצאו את התקציב הדרוש

ואפשרו את המשך קיומו של העיתון שבידכם.

בגיליון שלפניכם מדבר הרב ורדי על הדיון החברתי
העולה בעקבות סדרת הטלוויזיה "שבאבניקים" ועל איך
זה מקרין גם עלינו ועל ילדינו המתבגרים.

כפי שכולכם מן הסתם שמעתם, עומדת על הפרק אפשרות
שבה תוקם בראש צורים בשנה הקרובה ישיבה לבנות
מטעם ארגון דרישה, בראש הישיבה תעמוד הרבנית חנה
דרייפוס. לאחרונה התקיים מפגש של הרבנית עם תושבים
שרצו לשמוע ולברר מהי מהותו של המוסד החדש. לטובת
כל מי שלא נכח במפגש, ישבנו עם הרבנית לשאול אותה
מספר שאלות והבאנו כאן את עיקרי הדברים שעלו.
במדור "בית אבי" אייל היימן משתף אותנו בזכרונות
אודות אביו, משה היימן שעבד בחריצות עשרות שנים
למען ביטחון המדינה ועם זאת היה איש משפחה שלא
נמנע משום משימה עבור ילדיו ונכדיו.

בביקורת התרבות נשמע הפעם מפי אסנת ניר על
התרשמותה מהסרט עטור השבחים וזוכה פרס האוסקר
"שלושה שלטים מחוץ לאבינג, מיזורי".

במדור "הזרקור" אנו זוכים להכיר את עבודתה של
יפעת פרנקרבורג שעובדת כיועצת משפטית ברשות
הכבאות, ועל מה בדיוק כולל התפקיד הלא שגרתי הזה.
במדור "המגירה" משתפת אותנו שגית זליגר בשיר שכתבה
בשם "קומפוזיציות של השתקפות".

חוק הדתיים השלובים יפגיש אותנו הפעם עם משפחות
אפשטיין וניר שיספרו לנו על גורם המשיכה שלהן לראש
צורים. בגזרת ההכנות לקראת חג האביב: רחלי אבלמן
מעבירה לנו מתכון לסלט שומר ותפוזים כשר לפסח,
וממליצה לנו על ספרים חדשים שהגיעו לספרייה שנוכל
לקרוא במהלך החג (או לפניו אם מישוהו כבר סיים את כל
הניקיונות). אסנת ניר עורכת לנו שאלון קצר כדי שנבין
אם אנחנו מוכנים לחג המממש ובא, ולקראת בוא האביב
חולקת איתנו יעל קרמר את המלצותיה על שמירה על
תפקודו התקין של הכבד בפעילות גופנית ותזונה מתאימה.
במדור "הבט סביב" יוצאת ורד קייפי לחפש ביישוב את
עצי הצפצפות ונותנת טיפים למי שרוצה לשתול עצים

כאלו בגינתו.

בגיליון זה חוגג "עלי צורים" יום הולדת שנתיים! נוסף על
כך, צוות העלון עבר שינוי ואסנת ניר הצטרפה כעורכת
העלון. נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות דרך הפורום
או בכתובת המייל yarchon@r-tzurim.co.il.
קריאה מהנה וחג פסח כשר ושמח לכולם!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, אביבית
אהרונוף, רחלי אבלמן, טל ניומן, יעקב דרורי-נבאום
(עריכת לשון), כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

כל אדם צריך מצרים - אמנון ריבק

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים,
להיות משה עצמו מתוכה
ביד חזקה,
או בחריקת שנים.

כל אדם צריך אימה וחשכה גדולה,
ונחמה, והבטחה, והצלחה,
שידע לשאת עיניו אל השמים.
כל אדם צריך תפלה אחת,
שתהא שגורה אצלו על השפתים.
אדם צריך פעם אחת להתכופף -
כל אדם צריך פתח.

כל אדם צריך שתהיה לו איזו מצרים,
לגאל עצמו ממנה מבית עבדים,
לצאת בחצי הליל אל מדבר הפחדים,
לצעד הישר אל תוך המים,
לראותם נפתחים מפניו לצדדים.
כל אדם צריך פתח,
לשאת עליה את עצמות יוסף,
כל אדם צריך להודות.

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים,
וירושלים,
ומסע ארוך אחד,
לזכר אותו לעד
בכפות הרגליים.

צעירים שחיים בשתי תרבויות ודרכי חיים שונים וסותרים. תופעת הצעירים שגדלו במסגרת אחת אבל נמשכים אל מערכת אחרת היא תופעה אוניברסלית וגם ייחודית לחברה הישראלית. המתח בין דתיים לחילוניים שקיים ביהדות לא קיים בדתות אחרות, המעברים לשני הצדדים הם מעברים קיצוניים. אוכלוסיות שונות בעלות מערכות חינוך נפרדות, ובעלות שפה ודרכי חיים ומערכת מוסר שונה. סיפור השבאבניקים מקרין באופן עקיף גם עלינו ועל צעירינו, ומעלה שאלות על ההתנהלות שלנו במשפחה ובקהילה.

סדרת הטלוויזיה שסחפה את הארץ מבית היוצר של אלירן מלכה בוגר מעלה, פתחה שיח חדש עם החרדים. הסדרה הכניסה את הצופים אל תוך עולם שבו נפלו החומות והחרדים, ברצון או שלא ברצון, מתחככים עם העולם החילוני ונקודות המפגש מושכות אליהן צעירים סקרנים שכבר אי אפשר לקבור אותם באהלה של תורה. הסדרה הזו יש בה דיון חברתי וגם רכיב של דיון אישי קיומי. הרכיב החברתי מפנה זרקור אל תהליכי עומק של החברה החרדית שבאים לידי ביטוי מוקצן בתופעת ה"שבאבניקים", אבל יש גם הפן האישי של

לזכרו של אבינו וסבנו היקר משה היימן ז"ל | אייל הימן

נחלת יצחק שם נולדתי. היינו חלק מקהילה גדולה ומאוחדת מאוד שעד היום בקשר עם אימי. את שנות ילדותי עברתי בתל אביב ובשנת 1989 עברנו לגור בכוכב יאיר, יישוב שהיה בשיא הקמתו.

בשנת 1974 התחיל אבא לעבוד בחברת אלישרא, חברה לאלקטרוניקה, שם עבר כהנדסאי ועסק בדברים סודיים הקשורים לביטחון המדינה, דבר שלא חשף בפנינו אף פעם בדיק. אבא היה מהדור של פעם, עבד באותה העבודה ובאותו המקום במשך 43 שנים. קם כל בוקר מוקדם וחזר הביתה בשעות הערב. מדי כמה חודשים היה טס לעבודה בחו"ל, חלק מהטיסות היו מוסוות וכמובן שהוא לא דילג על טיול בן כמה ימים בכל גיחה. הוא אהב מאוד לטייל בעולם, היה בהרבה מדינות ואהב זאת מאוד.

נעזרנו באבא בכל דבר, הוא היה תכליתי ולא נהג לדבר הרבה אך רק מלספר לו ולקבל את תמיכתו הסתפקנו. הוא נתן לנו תמיד מה שהיינו צריכים בלי לחסוך שום דבר שבעיניו היה לטובתנו.

לא אשכח את השיחה שלי איתו לאחר טיול ממושך בדרום אמריקה לאחר הצבא. ישבתי עם הוריי ואמרתי להם שהחלטתי ללמוד רפואה, דבר שלא היה חלום ילדות שלי. אבא שמח מאוד על החלטתי ומאז לא הפסיק לתמוך ולדחוף אותי קדימה. ללא התמיכה הכלכלית הכרוכה בלימודים בחו"ל והנתינה שלו ללא הפסק לא הייתי מגיע לאיפה שאני היום. הוא היה מעורב בכל דבר לאורך הדרך הארוכה שעברתי. בכל עבודה, כל מבחן וכל שלב שעברתי, צעקת השמחה שלו הייתה נשמעת ברדיוס גדול סביבו.

גדלנו בבית ארבעה בנים, אני השני ביניהם. חונכנו לאהבת הארץ, דגל ישראל גדול תמיד היה מתנופף מחוץ לביתנו, אהבת האדם והמשפחה. כולנו שונים אחד מהשני מאוד אך

התבקשתי לכתוב קצת על אבא שלי שהלך לעולמו לא מזמן. אבא הפתיע אותנו, עלה לשמיים בסערה, ללא פרידה וללא הכנה. הוא חסר לנו בכל יום ובכל רגע והכאב הולך וגובר.

אבא היה איש טוב, פשוט וצנוע. אהב לעשות בלי לדבר הרבה. עמל כל חייו והקים משפחה גדולה ואוהבת כל כך. ביתו היה פתוח לכולם והיה אהוב כל כך על כל מי שסביבו. אבא נולד בתל אביב ב"ט בחשוון תש"ח, מספר חודשים לפני הכרזת העצמאות. הוא גדל בתל אביב, מקום שכל כך אהב. העיר, האווירה והים. הוא למד בתיכון "בילור", שם רכש חברי ילדות שליוו אותו כל חייו. הוא שירת בצבא כחשמלאי טנקים ולחם במלחמת יום כיפור וששת הימים. הוא פגש את אימי בשנת 1973, לפני המלחמה.

הוריו של אבא, ילידי פולין ואוקראינה, עלו לארץ לפני המלחמה ונפטרו במהלך ילדותי. אבא היה בן זקונים להוריו לאחר שתי אחיות גדולות ממנו בהפרשי שנים גדולים כך שהוא גדל עם אחייניו. אחותו הגדולה חיה בגרמניה שנים רבות ונפטרה לפני ארבע שנים מסרטן ריאה ואחותו השנייה נפטרה לפני עשרים שנה גם ממחלה ריאתית. הוא נשאר יחיד ממשפחתו, והיה בקשר הדוק עם אחייניו וקרובי משפחה אחרים. אימי היא הבכורה במשפחתה עם עוד שלושה אחים קטנים ממנה, אביה נפטר בגיל צעיר מהתקף לב. אבא הגיע למשפחתה ותפקד שם כאבא בהרבה מובנים. אבא התחבר מאוד למשפחה של אמא וזאת הייתה משפחתו העיקרית. הוא היה חתן, גיס ודוד אהוב מאוד. הוא היה מעורה מאוד במשפחה כולם אהבו אותו אהבת נפש והוא אהב מאוד את כולם בחזרה.

הוריי גרו לאחר החתונה בפתח תקווה, לאחר מכן בתל השומר לתקופה קצרה ומשם עברו לגור בתל אביב בשכונת

ישנם הרבה דברים שקיבלנו מאבא שמשותפים לכולנו.

כמו שכתבתי, אבא עבד המון שנים באותו מקום עבודה בחריצות מעוררת הערצה. הוא לא היה נמנע מללכת לעבוד, לא היה מחסיר ימי עבודה והעבודה אצלו הייתה קודש. אבא כל כך שמח לראות את כולנו עובדים, מתקדמים ומצליחים בעבודותינו. לא היה מאושר ממנו כאשר שמע על הצלחה שלנו בכל מבחן, עבודה, ובכל פידבק שקיבלנו ממקומות העבודה. הוא הלך לעולמו בראותו אותנו משקיעים ומצליחים במקומות עבודותינו ובזה בטוח קטף את פירותיו.

ביתם של ההורים היה פתוח לרווחה תמיד לכל אחד. אין בית שלמדתי ממנו מהי הכנסת אורחים כמו הבית שבו גדלנו. ברבות השנים ההורים הגדילו את הבית עוד ועוד רק כדי שיהיה מקום לכל מי שבא וכדי שהבית יהיה מלא, וכך היה. הבית היה מלא תמיד. במשפחה, בחברים, שבתות שהיינו מפילים עליהם ברגע האחרון עשרות חברים. לא הייתה שבת שהבית לא היה מלא בערב ובבוקר,

בחברים של כולנו. אירועים משפחתיים, שבתות גדולות והכל באהבה גדולה ובלי אף תלונה אפילו קטנה מההורים. הם פשוט ישבו בצד ונהנו לראות את הבית מלא ככה. המשפחה הייתה בראש מעייניו של אבא תמיד. בקשתו הייתה תמיד שנהיה יחד. אבא התברך ב-16 נכדים, הם היו מרכז עולמו והוא נהנה מהם כמה שיכול. הוא היה חלק בלתי נפרד מגידול ילדינו והיה מוקד משפחתי ודמות להערצה גם בשבילם. אבא היה מתייצב עם אמא לכל משימה שהטלנו עליהם. אם זה היה מסיבות, תחרויות וכל דבר שהנכדים חגגו ואפילו אם זה היה רק להסיע, לקחת ולהביא ממקומות רחוקים, אף פעם לא אמר לא ועשה זאת בשמחה.

אבא אהב מאוד את החיים. אהב מאוד לטייל בעולם. אין הרבה מקומות שבהם לא היה, אם במסגרת העבודה או בטיולים. הוא היה מתוכנן מאוד ושקד על הכנת כל טיול לפרטים. הוא לקח את אמא לעשרות טיולים ברחבי העולם ולא נח לרגע. לאחר שנות עבודה רבות, לאחר שמשך עוד קצת את היציאה לפנסיה, הוא רצה כל כך להמשיך לחיות, לטייל וליהנות מהחיים ומהמשפחה. הוא היה איש של

החיים, ורצה להמשיך לקטוף את פירות עמל חייו בשנות הפנסיה. אך החיים חזקים מאיתנו.

שנה וחצי לפני שנפטר אבא התמודד עם דלקת ריאות קשה, היה מאושפז בבית חולים מאיר במחלקת ריאות ומספר ימים היה מונשם בטיפול נמרץ. פגשנו רופאים רבים מכל הסוגים, עברנו ימים קשים שם והיינו כבר אז בין החיים למוות. אבא שוחרר מאשפוז ארוך עם פגיעה כרונית בריאה הימנית. הוא היה זקוק לחמצן בתחילה, אך עם הרבה מוטיבציה ופיזיותרפיה הצליח להשתחרר מהחמצן ונזקק לתמיכה נשימתית רק בשינה. בכוחות גדולים הוא חזר לעצמו, חזר לחיות והמשיך לתכנן את הבאות.

שבוע לפני שנפטר חלה שוב, התחיל להשתעל ולהרגיש לא טוב. את חג שבועות האחרון הוא הספיק לחגוג עם אמא במלון בים המלח ואת השבת האחרונה אצל אחד מאחיי בנופים. הוא אפילו השתפר מעט אך בדיעבד מצאנו נורות אזהרה שהתרעו על משהו חריג. בימי האחרונים הוא הלך והידרדר אך לא נתן לעצמו ליפול, אמר כל

הזמן שהכל בסדר, לא רצה לשמוע על אופציה לחזור לבית החולים. ערב קודם היה ככל הנראה במצוקה נשימתית קשה. החלטנו ביחד שנחכה לבוקר ונראה איך ממשיכים. ב"ג בסיוון, יום רביעי בשש בבוקר, קיבלתי את הטלפון שלא אשכח כל חיי. אמא הייתה על הקו והבנתי ממנה מהר שאין לי אבא יותר. במהלך השעות המאוחרות של הלילה הוא הסתובב בבית וקרא. סיבת מותו המדויקת אינה ידועה אך ליבו הטוב של אבא הפסיק לפעום. חייו וחלומותיו נגדעו ברגע. הוא כל כך רצה להמשיך ליהנות מהחיים, מהמשפחה ומהנכדים אך נחטף מהשמיים כהרף עין.

ואנחנו איבדנו אבא וסבא יקר מאוד. הוא חסר לנו בכל שנייה. חסר רק לשמוע את קולו לרגע, להגיד לו כמה אנחנו אוהבים אותו, להגיד לו מה הוא היה ותמיד יהיה בשבילנו, כמה למדנו ממנו וכמה אנחנו עוד צריכים אותו, להמשיך להראות לו שהצליח במה שהקים. הכאב גדול מאוד, את החור שנשאר לנו אי אפשר להשלים. אנחנו נזכור ונזכיר את אבא וסבא תמיד. נשתדל להיות אנשים פשוטים וטובים כמוהו ולהנחיל את דרך חייו הלאה לילדינו.

שלושה שלטים מחוץ לאבינג, מיזורי | אסנת ניר

זהירות! ספילר למי שלא ראה את הסרט. הלכתי לראות את הסרט "שלושה שלטים מחוץ לאבינג, מיזורי" עם המון ציפיות. הביקורות היללו, וגם הגולשים. הסרט זכה בפרסים רבים והוא מועמד ראלי לאוסקר בערך בכל קטגוריה אפשרית. מלבד זאת, לסרט הייתה השפעה גדולה בארצות הברית, הוא אומץ בחסות תנועות חברתיות ואפילו נעשה ניסיון לחקות את השלטים בסרט בטבח האחרון שהתרחש בבית ספר בפלורידה. יהיה חזק מדי לומר שהתאכזבתי, אבל אני כן יכולה להגיד שהופתעתי. דבר ראשון הרגשתי שמטרת הסרט התפספסה. ממה שהבנתי הרעיון היה להעביר את אוזלת ידה של המשטרה שמעדיפה להישאר ב"אזור הנוח" של הצקות לשחורים אקראיים ברחוב מאשר לפתור מקרי רצח. לעניות דעתי דווקא במקרה המתואר בסרט לא הייתה כל כך אוזלת יד, המשטרה עשתה את עבודתה כראוי, ובאמת היו אפס ראיות שניתן היה להמשיך איתם. ההצעה המגוחכת של אימה של הקורבן לקחת דגימת דם מכל זכר בארצות הברית מעל גיל שמונה, רק הדגישה את העובדה שהמשטרה מוגבלת בכוחה ויש מקרים שהיא פשוט לא יכולה לפתור.

נעים להכיר, יועצת משפטית בכבאות | יפעת פרנקנבורג

הזרקור

זהירות! עורכת דין ברשות הכבאות? מה זה אומר בכלל? מה בדיוק את עושה? את לוחמת אש? אלו הן חלק מהשאלות שאני נתקלת בהן כאשר אנשים שומעים בפעם הראשונה על מקום העבודה שלי. אני שמחה על ההזדמנות שניתנה לי, מעל גבי העיתון היישובי המתחדש, לספר קצת על העבודה שלי כיועצת משפטית של מחוז ירושלים ברשות הארצית לכבאות והצלה. קצת על רשות הכבאות. בעבר שירותי הכבאות ניתנו תחת הרשויות המוניציפליות. חלק מהרשויות היו רשויות חזקות מבחינה כלכלית והחזיקו שירותי כבאות איכותיים וחלק מהרשויות היו רשויות חלשות, ושירותי הכבאות נראו בהתאם. המבנה הארגוני של שירותי כבאות מקומיים הכפופים לרשות המקומית התגלה כבעייתי באירועים מבצעיים גדולים שהצריכו כוחות כיבוי גדולים. הרשות המקומית הייתה פונה לרשות מקומית שכנה ומבקשת "סיוע הדדי" להתמודדות עם האירוע המבצעי. לעיתים רשויות עזרו אחת לשנייה, אולם לעיתים, מסיבות שונות, לא. בעיה נוספת הייתה בעיית הצידוד; כל רשות מקומית רכשה ציוד

עם הקמת הרשות הארצית לכבאות והצלה הוקמה במסגרתה גם מחלקה משפטית, הכוללת מערך ייעוץ משפטי במטה הנציבות וכן יחידות ייעוץ משפטי במחוזות השונים. מאז שנת 2013, למעשה מאז הקמת מחוז ירושלים, אני משמשת כיועצת המשפטית של המחוז. במסגרת העבודה אני מטפלת בתביעות משפטיות שמוגשות נגד המחוז, תביעות של עובדים, תלונות ציבור כנגד מערך הכבאות, נושאי משמעת, רגולציה, קבלת תרומות ועוד. להלן שתי דוגמאות לצורך המחשה:

1. בשנת 2012 התרחשה שרפת ענק שהחלה באזור עין חמד ובחסות הרוחות החזקות התפשטה במעלה ההר לכיוון מבשרת ציון. השרפה התפשטה במהירות ובעוצמה רבה לכיוון בתי המגורים בקסטל עד שהיה חשש שהבתים הגובלים בחורש יעלו באש. משלא היה ניתן לעצור את האש, הורה מפקד מחוז ירושלים לכוחות הכיבוי האווירי להטיל חומר מעכב בערה אדום על שורת הבתים הראשונה הגובלת בחורש. בזכות הטלת החומר מעכב הבערה, האש אכן נעצרה בקו עצירה זה ולוחמי האש סיימו את מלאכת הכיבוי. כיבוי שרפה זו נחשב להצלחה מקצועית ומבצעית של ממש למחוז ירושלים במערך הכבאות החדש שזה עתה "נולד", משום שהאש נעצרה מבלי שאף בית נשרף וכל תושבי השכונה הורשו לחזור לבתיהם עוד באותו הלילה. כשנה לאחר השרפה הגיש נגד המחוז תביעה אדם שטען שהכבאות גרמה לו נזק כאשר הטילה חומר מעכב בערה אדום על ביתו, שכן מדובר בחומר כימי, אשר אינו יורד במים וסימנים אדומים עדיין ניכרים על ביתו מבחוץ. מבחינה משפטית מדובר בשאלה מעניינת. מדובר בנזק שנגרם בידי הכבאות לצורך מימוש אחריותה וסמכותה לפי החוק ואלמלא נקטה הכבאות בצעד זה, הנזק שהיה נגרם היה חמור הרבה יותר, שורת הבתים הראשונה הייתה נשרפת (ולו אז ביתו של התובע היה שחור ולא אדום...). איך הסתיימה התביעה? מה פסק בית המשפט? נחזיק אתכם במתח עד הסוף...

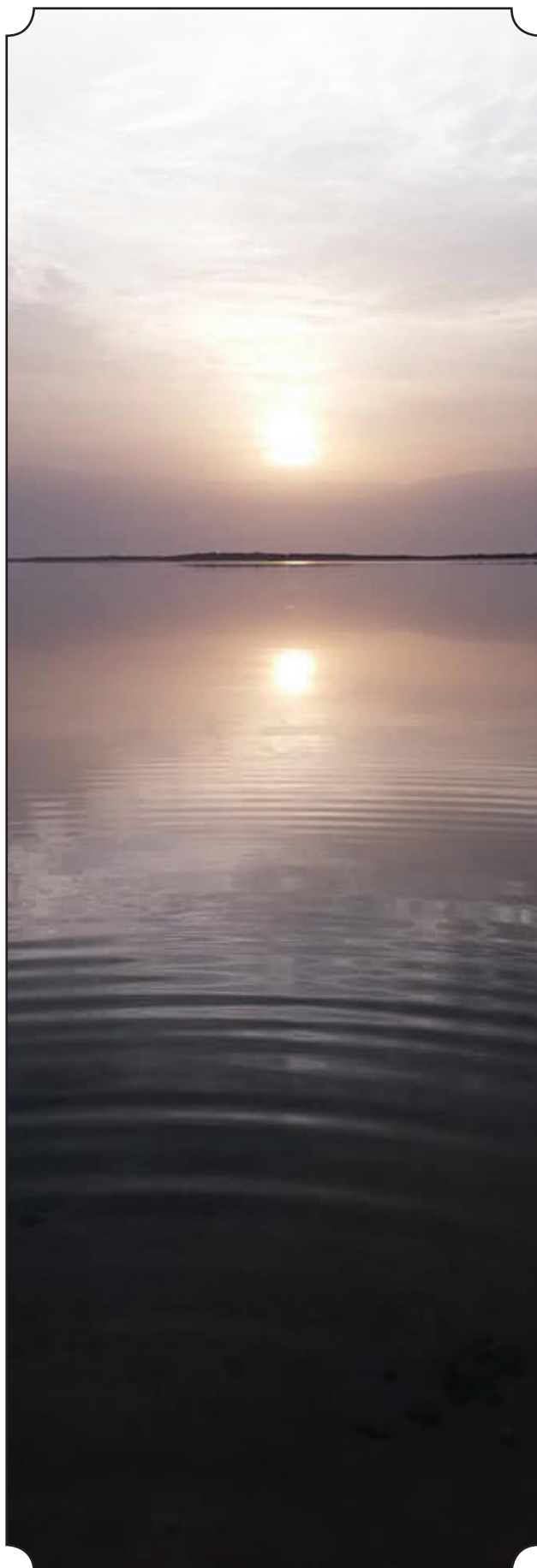
2. ברור לכולנו שאם מדריכים בבני עקיבא רוצים לדוגמא לקחת את החניכים לירושלים ל"חפש את המדריך" בגן החיות הם צריכים לקבל אישור מהקומונרית, אישור מהרכז של בני עקיבא, אישור הורים וכו'. עם זאת, כל מדריך יכול לקחת את החניכים לאמצע היער, בכל מזג אוויר, ולהדליק מדורה בלי שום אישור מאף אחד. מדובר בסכנה של ממש. הדלקת מדורות בסמיכות ליערות גורמת מדי קיץ לשרפות ענק כתוצאה ממדורות שלא כוכו כמו שצריך או שיצאו משליטה. נוסף על כך, בעיקר בל"ג בעומר בערים, שכיח למצוא מדורות שהודלקו מתחת לקווי חשמל או בסמוך למתקני גז ומבני מגורים. בשנת 2013 הורה נציב כבאות והצלה על

כתיבת תקנות שיקבעו את נורמות ההתנהגות בקיום מדורה ואני קיבלתי את המשימה לכתוב את התקנות. בתחילת הדרך קיבלתי לא מעט הערות ציניות (אבל באמת מצחיקות) על תקנות אלה. הערות בסגנון: "אחרי שתסיימי את זה תעברי לכתיבת תקנות נרות חנוכה / תקנות נר הבדלה" וכו', והכי הצחיק אותי: "תקנות ביעור חמץ...". אחרי כל הבדיחות והציניות, ככל שחשבתי והעמקתי בנושא, הבנתי שהמציאות שבה כל אחד יכול להדליק מדורה בכל מקום, בכל זמן, בכל צורה ואופן, אינה נורמלית. עוד הסתבר לי, שמדינות רבות בעולם מגבילות את המקומות, הזמנים והאופנים שבהם מותר להדליק אש במרחב הציבורי. בשנת 2015 אישרו את התקנות השר לביטחון הפנים וועדת הפנים והגנת הסביבה של הכנסת והפכו לחקיקה מחייבת במדינת ישראל. התקנות קובעות את המרחק שמדורה צריכה להיות מחורש ויער, את גודלה המקסימלי, את חומרי הבערה (עץ ותוצריו בלבד) ואף קובעת כי בימים שבהם ישנם תנאי מזג אוויר קיצוניים (חום, יובש ורוחות) רשאי נציב כבאות והצלה להוציא צו האוסר כליל על הדלקת אש במרחב הציבורי באותו היום. אז בקיץ הקרוב, אם אתם שומעים פרסומים על יום עם תנאי מזג אוויר קיצוניים המלווים בהוראה של נציב הכבאות שלא להדליק אש באותו היום, דעו שזה באשמתי...

זו הייתה טעימה על קצה המזלג. מקווה שקיבלתם קצת מושג על עבודת רשות הכבאות וההצלה בכלל והייעוץ המשפטי בפרט. אתם מוזמנים בשמחה לביקור באחת מתחנות הכיבוי במחוז ירושלים.

אני מבקשת לסיים בכמה מילים על האתגר בלהיות אמא עובדת. לא פעם קורה שעם הגיעי הביתה לילדים מפקד תחנה או מפקד המחוז מטלפנים להתייעצויות דחופות. גם קרה שהגעתי הביתה ובשל אירוע מבצעי חמור נאלצתי לחזור בדחיפות לעבודה. המשפחה והילדים מעורבים בעבודה שלי, מתעניינים בתביעות ובפסקי הדין, ואוהבים מאוד לבוא לבקר (דניאל עדיין מקווה שאני אקבל רכב מהעבודה כמו אבא... הוא ממש בונה על כבאית). אני מתפללת ומקווה שילדי מתחנכים וגדלים בתחושה של שליחות ועשייה ציבורית. בתחושה שאם אמא חוזרת מאוחר, או עסוקה בשיחות טלפוניות במקום להיות איתם, זה כי יש משהו חשוב ודחוף שאמא נדרשת לטפל בו, זאת כדי שרשות הכבאות ולוחמי האש יוכלו לבצע את עבודתם להצלת חיים ורכוש.

(אה, ובקשר לבית שנצבע בחומר מעכב בערה אדום, בית משפט השלום פסק כי רשות הכבאות התרשלה ועליה לפצות את התובע; הגשנו ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר ביטל את פסק הדין של בית משפט השלום ופסק כי רשות הכבאות פעלה כנדרש, בסמכות, תוך מימוש אחריותה להצלת חיים ורכוש וכי לא מגיע לתובע כל פיצוי).

קומפוזיציות של השתקפות

א.

ים של מלח
באתי אליך
בבוקר
שתשים בפי מילים
מלוחות
כי יופי כמו שלך
אני מצליחה לתאר
רק במילים
מתוקות.

ב.

אנשים רצים לחופו
של הים
המת
ואני לא מבינה
איך אפשר לחלוף כך על פניו
במקום לשבת בדממה ולראות
כמה שהים הזה
חי.

ג.

במקום הכי נמוך בעולם
אני מסתכלת אל השמיים
מבקשת מעט
להתרומם.

ד.

אָבִי
בים המלח
צף על המים.
שמש חזקה
מאירה את חיוכו
ככה פתאום צפה
תמונתו בזיכרוני
אולי בגלל המלח.

שלל ברכות:

- מזל טוב לרב הקהילה, הרב מרדכי ורדי עם הגיעו לגיל שישים.
- ברכות לעמיצור איתם עם מנויו לשופט בבית הדין לעבודה בירושלים. גאים בך!
- ברכות לד"ר אייל היימן עם כניסתו לעבודה כרופא ילדים במרפאת ראש צורים.
- ברכות לאופק שכטר ולבועז כהן עם גיוסם לצה"ל. מאחלים להם שירות משמעותי ושיחזורו הביתה בשלום.

- בחודש טבת חגג צורי רבינוביץ בר מצווה. לכבוד בר המצווה שלו בנה צורי 4 ספסלים מתקפלים למחסן חיוכי, לרווחת הציבור. ברכות לצורי ולהוריו, שי וטובי, שגייסו את הכישרון ורוח ההתנדבות הזורמת בעורקים לטובת כולנו. מזל טוב!

דברים מאת משפחת כהן:

קהילה יקרה,
לפני כחודש הצטרפה למשפחתנו באומנה בת-שבע. תינוקת מתוקה להפליא.
תודה על ההשתתפות והשותפות עימנו בלב מלא. זה לא מובן לנו מאליו.
היא תשמח לחייך אליכם בשבילים או בביתנו... מוזמנים...
חודש מלא פריחה לכולנו.
אסף, אילת-השחר, נהורה ובת-שבע.

מזל טוב לבני המצווה:

- צורי רבינוביץ, ולהורים טובי ושי.
- צבי מאירסון, ולהורים מיה וזאב.
- אמרי ויסמן, ולהורים מיכל ואריק.

מזל טוב לבנות המצווה:

- טליה ספרא, ולהורים אילת ובצלאל.
- נועה קלצקי, ולהורים טליה וחנון.
- תמה ברוש, ולהורים רעות ואסף.
- מור שרלו, ולהורים רעות ונחשון.
- נגה כהן, ולהורים לביאה ומוטי.
- תהילה רבקין, ולהורים טליה ומתן.
- עיינה אופיר, ולהורים כנה ואייל.
- מעיין לנגר, ולהורים רננה ושעיה.

קול שטון וקול שמחה,

קול חתן וקול כלה

מזל טוב לנישאים הטריים:

- שי ויינשטיין עם בחירת ליבו מעיין רבינוביץ מרמת גן, ולהורים זהבית ומוטי וינשטיין.
- נעמי פרוינד עם בחיר ליבה אסף פרל מסוסיא, ולהורים שולמית וחנון פרוינד.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- לרעות ועידו שינדלר עם הולדת הבת רוני אמונה.
- לליאור ואבי ברגלס, עם הולדת הבת.
- לעדי וארז ברטמן, עם הולדת הבת כרם, בקוסטה ריקה הרחוקה.
- לצביה ונעם שטיינר עם הולדת הבת בארי.
- לאילת השחר ואסף כהן ברכות לרגל הצטרפותה של בת-שבע למשפחה.
- לנעמי ואליעזר פולק עם הולדת הנכדה רננה רבקה, בת לבת-אל וחנון עיני.
- לידידה עם שלם עם הולדת הנכד, בן לרעות ושושן עם שלם.
- לעדינה ואבי הירשברג עם הולדת הנכד, בן לעליזה ונתנאל הר צבי.
- והולדת הנכדה, בת לאורה ונפתלי יהודה הרשברג.
- למרגלית ודן דיטור עם הולדת הנכדה אלומה תמר, בת בכורה לתומר ואפרת דיטור.

◦ משפחת אפשטיין ◦

היא

פזית לבית ליכמן,
בת 35.
גדלה באשקלון.
בת שבט נריה
בסניף אפרידר אשקלון.
עובדת נכון להיום,
כתסריטאית ומרצה,
מחר תשאלו אותה שוב.

הוא

צבי, בן 35.
גדל בעצמונה.
בן שבט נריה אריאל,
סניף
עצמונה.
עובד כצלם.

ילדים זה שמחה

אחינועם (6), מלאכי (3.5) וגפן רלה (1.5).

אני אוהב:

שוקולד ועוגות גבינה.

מיקום ביישוב:

שוכרים בקיבוץ מתחת לסרוסי.

גרנו בעבר:

קרית מנחם בירושלים.

6. הודו והמזרח או אירופה וארה"ב?

צבי: גאורגיה וכמה שיותר מהר. פזית: נסיעה לכל מקום,
אפשר גם גאורגיה, אבל מטעם העבודה, שלא יהיה לי
מצפון אמוני.

7. אוכל ביתי או אוכל קנוי?

צבי: ביתי!!! קצת כבוד למגדר. פזית: ביתי, בעדיפות
לבית של מישוה אחר.

8. חליפת טוקסידו או טי שרט?

צבי: חולצה מנדפת. פזית: מעיל פרוותי.

9. קיץ או חורף?

צבי ופזית פה אחד ובקול גדול: חורף בגוש!

10. סמארטפון או טלפון קווי?

צבי: סמארטפון. פזית: כתיבת מכתבים.

1. איזו מתנה לא הייתם רוצים לקבל?

צבי: מכסחת דשא. פזית: משמיד כינים חשמלי.

2. אילו הייתם בונים את בית חלומותיכם,

באיזה חדר הייתם משקיעים את עיקר מחשבותיכם?

צבי: סטודיו לצילום. פזית: מטבח.

3. מה החפץ הכי חשוב בבית שלכם?

צבי: הנדנדה בפרגולה. פזית: מוצץ.

4. איזה מאכל לא תסכימו לאכול לעולם?

צבי: רגל קרושה. פזית: דג בצורה של דג שמסתכל עלי.

5. אם הייתם זוכים בלוטו, מה הדבר הראשון שהייתם

קונים?

צבי: רבע מחנות הצילום b&h בניו יורק. פזית: אוטו

שנוהג בעצמו, עם מלא מקום לטרמפיסטים.

משפחת ניר

היא

אסנת לבית נוטע,
בת 33.
גדלה ברמת גן.
בת שבט יחיעם
בסניף רמת חן.
עובדת כמתכנתת
ב-xconnect
בגן הטכנולוגי
בירושלים.

אוהבת:
שוקולד

הוא

דוד, בן 43.
גדל בירושלים
בקיבוץ ראשית.
עובד כגאולוג.

אוהב:
להיות בבית.

ילדים זה שמחה

שירה (6.5), עודד (4.5) ונבו (1.5).

מיקום ביישוב:

ברחוב האודם 6 (מתחת רואש).

גרנו בעבר:

קיבוץ ראשית וחזית ציון.

6. הליכה על שפת הים או על הליכון מול הטלוויזיה?
דוד: הליכה בעבודה. אסנת: הליכה לחפצי.

7. קולה או מים?

דוד ואסנת: מים.

8. אוכל מועדף?

דוד: לחם. אסנת: לזניה.

9. עלייה למצדה - בשביל הנחש או ברכבל?

דוד: ברגל. אסנת: לעלות ברכבל לרדת ברגל.

10. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם?

דוד: מדי יום אוכל ארוחת צהריים אצל אמא.

אסנת: עדיין לא מצליחה להפוך חביתה.

1. למה הייתם רוצים שיהיה לך יותר כוח?
דוד: לישון מוקדם בערב. אסנת: לשחק עם הילדים.

2. מה היה הגורם המרכזי להחלטה לגור בר"צ?

אסנת: התלהבתי מהאמבטיה בדירה וכל השאר נראה לי שולי. דוד: אני פה בגלל אשתי.

3. מה המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)?

דוד: בית המדרש. אסנת: גן הדשא ליד דודו.

4. חיה שלעולם לא תגדלו?

דוד: כל חיה. אסנת: כל חיה חוץ מדגים.

5. ספר או סרט?

דוד: סרט. אסנת: סרט בקולנוע, ספר בבית.

ריאיון עם הרבנית חנה דרייפוס

ההמשך, רוב מניין ורוב בניין מבחינת משאבים ובנות מצוי בקומת הבסיס של הפרמידה: זו המורכבת מהרבה בנות שמגיעות ל"שנת מדרשה" בשביל למלא מצברים לקראת החיים, להכיר ולטעום מארון הספרים ועוד... המציאות הזו שעבור רוב הבנות היא נהדרת - מייצרת מרחב שבו הקצב הרוחני והמקצועי, גם של מי שבוחרת להמשיך במסלול זה, הוא של "שנה א'" והיא כבר נחשבת לברת יכולת הכי להיות מדריכה/משיבה בסדרים ועוד... פוזיציה שלרוב לא תואמת וממילא גם לא מגדלת את המקום האמיתי שבו היא נמצאת. הרצון והתפילה שלי הם לבנות מקום שמתחיל הפוך: מתחיל בקומה הנוספת ומניח בו את כושר המשקל של המשאבים והמחשבה, זאת על גבי הקומה הראשונה והנפלאה המצויה בלא מעט מדרשות לבנות הקיימות ברחבי הארץ.

מדוע בחרתם לקרוא לזה דווקא ישיבה ולא מדרשה?
כשאומרים 'ישיבה' ישר מובנת מהות העניין: מקום שגדלים בו, יושבים בו לכמה שנים ומעמיקים בלימוד. האמת היא שלחלק מהצוות, כולל אותי, היה קושי בתחילה עם המונח הזה וחשש מכך שישמע מתרים או מנסה להילחם כאג'נדה של שיוויון נוסח "גם נשים יכולות...". ככל שהזמן עובר והמונח "ישיבה לנשים" מתגלגל על לשוני, אני מרגישה שיש בו אמת וזו אינה חלילה פרוכוקציה אלא התקדמות מבורכת. ברוך ה' עולם התורה של נשים נמצא כבר במקום אחר ממה שהיה כאשר התחיל בחיתוליו והוא יכול לפתח שפה וקשר עם עולם התורה הרחב, זה שקיים כבר אלפי שנים - עולם הישיבות.

מה המטרה של הלימודים בישיבה ומהו קהל היעד שלה?

בשנים הראשונות קהל היעד של הישיבה יהיה נשים שכבר למדו שנה או יותר במסגרות הקיימות כיום ללימוד תורה לנשים ומחפשות להמשיך ללמוד ולהתעמק. המטרה היא לתת לנשים הרוצות לגדול בתחום זה - את הכלים והתנאים שיאפשרו להן לצמוח. במובן זה אין בישיבה חתירה לאופק אחר - אלא זו קומת אמצע בין שנת המדרשה לתוכניות המשך שקיימות ועוד יקומו שיוציאו נשים שיוכלו להיות מחנכות מלאות בידע ובעומק דתי, ר"מיות בבתי מדרש לנשים, שותפות בהובלת קהילה כפי שמתפתח בשנים האחרונות או כל דבר אחר.

לאור האפשרות שכשנה הבאה תוקם בראש צורים ישיבה לבנות מטען ארגון דרישה (המעבר אינו סופי וצריך עוד לעבור אישור), התקיים לאחרונה ערב בראש צורים עם הרבנית חנה דרייפוס העתידה לעמוד בראש הישיבה, שבו הציגה את רעיון הישיבה וענתה על שאלות התושבים. ביקשנו מהרבנית שתספר קצת על הישיבה גם לאלו שלא הצליחו להשתתף בערב זה.

ספרי קצת על עצמך ועל הקשר שלך לארגון דרישה.
שמי חנה גודינגר (דרייפוס) ואני גרה כאן בסמוך ביישוב בת עין, נשואה לדוד ואמא לחמישה ילדים. גדלתי ביישוב בית אל ואחרי שנתיים של שירות לאומי בכפר הנוער כפר חסידים, למדתי בבית מדרש במגדל עוז שלוש שנים, ארבע שנים במכון התלמודי לנשים במתן ועוד שנה בתוכנית הלכה של "בית מדרשה". במקביל עשיתי תואר ראשון בפסיכולוגיה ופילוסופיה באוניברסיטה הפתוחה ותואר שני בתלמוד כבר אילן. בהמשך התחלתי לעבוד כפלך כמחנכת וכמורה לגמרא. בשנים האחרונות הייתי ראש בית המדרש במדרשת לינדנבאום ובתפקיד "רבנית בית ספר" בתיכון פלך בירושלים. בשנה זו אני מנהלת את תוכנית מתיבתא במתן ומלמדת את שיעור הגמרא עיון שם.

ספרי קצת על ארגון דרישה.

ארגון דרישה הוקם בשנת 1979 בארצות הברית בידי הרב דוד סילבר בשביל לתת אפשרות ללימוד תורה רציני, מתמשך ומעמיק לנשים. בהמשך הורחבו פעילויותיו בין השאר לסטודנטים ולקהל הרחב. כיום עיקר התוכניות הן תוכניות קצרות של חודש חודשיים וסדרות שיעורים. ככל התוכניות הדגש הוא על לימוד ברמה גבוהה ומעמיקה, דרישת האמת. עיסוק בעבודת השם, בתפילה, לימוד שמבקש לשמוע את דרישת הכתוב כלפינו כיחידים וכקהילה. בבית המדרש נלמדים גמרא, תנ"ך, חסידות, מדרש, פיוט ועוד. הקהל שמגיע לדרישה הוא קהל מגוון מאד מחילונים ועד חרדים.

מאיפה הגיע הרעיון להקים ישיבה לבנות?

החלום הזה להקים מסגרת רצינית ותובענית בעלת אופק, חי בתוכי כבר לא מעט שנים. המציאות כיום בבתי המדרש לנשים היא שמבנה הפרמידה האנושי בנוי בצורה לא מאוזנת: גם במקומות שמבקשים ומנסים להשקיע בתוכניות

איך הגעתם לראש צורים?

"ישיבה" בעיקר כאשר היא משויכת באופן ברור לראש צורים (כפי שהיא נקראת כעת "הישיבה בראש צורים") והן מהעובדה שמדובר במוסד חינוכי שאמור להביא איתו בהמשך גם זוגות צעירים שירצו להשתלב במקום ואזי עלה חשש פרקטי הקשור להיצע אפשרויות המגורים שיש כיום בקיבוץ וחשש מהותי על אופי וסגנון הזוגות העתידיים הללו.

איך את חושבת שתוכלי להפיג חששות אלו?

אני מאמינה שהחששות יופגו ברגע שהדמיונות יפנו את מקומן למרחב הממשי. כפי שאמרתי במפגש עצמו המטרה היחידה לשמה מוקם המוסד או הבית הזה היא כדי לאפשר לנשים לגדול בתורה ולחיות חיים עצמאיים ומלאים יותר של עבודת ה'. יש הסכמה ברורה שלא יקרה בישיבה שום דבר שאין לו גדר הלכתי מבוסס, ברור ומקובל, וכמו שהציע הרב ורדי נראה לי נכון שהדברים יעשו מתוך שיח והסכמה של המרא דאתרא של הקיבוץ. נשות ואנשי הצוות הם כולם אנשים שזו מטרתם וזהו עולמם. אני יכולה לספר שבחודש האחרון אני נפגשת עם לא מעט דמויות שמוכרות לכם מהמיינסטרים של עולם לימוד התורה וכולם שמחים מהבשורה ומוכנים לסמוך את ידיהם על העניין ולא מביעים חששות כמו אלו שעלו במפגש ביום חמישי.

לסיום, איזה מסר תרצי להעביר לתושבי ראש צורים?
אני מתפללת אבל גם מאמינה שהשידוך הזה יוכל לעלות יפה ויביא שמחה וברכה גם לכם וגם לנו. מזמינה את כל מי שרוצה עוד לדבר, לשוחח ולהעלות שאלות, ליצור איתי קשר ובעיקר מזמינה את כולנו להיות במקום שלצד הבחינה והשאלה – מאיר פנים ועין טובה לאפשרות שיצמח כאן משהו טוב שיביא ברכה לעולם הנשים ואולי לעולם התורה בכלל.

במהלך החיפוש שלנו אחר מקום מתאים התגלגלנו בלא מעט ישובים, הן בגוש והן באזור מטה יהודה, שרצו ושמחו באפשרות להקים בתוכם מוסד תורני רציני בעל משאבים ואנרגיה טובה. כחלק מהחיפוש הזה נפגשנו גם עם מזכירות קיבוץ ראש צורים שלאור העזיבה של בית ספר אורות עציון הראתה לנו את האפשרויות שיש בקיבוץ. באופן אישי, כבר במפגש זה שמחתי מהאפשרות הזו שהייתה נראית לי כאפשרות ליצור חיבור עם קהילה מגוונת ונעימה. בהמשך כפי שסיפרתי במפגש ביום חמישי, החלטנו לצאת מגבולות הגוש וכמעט סגרנו ב"נתיב הל"ה" על מרחב לפעילות וממש ברגע האחרון החלטנו מכל מיני סיבות להתמקם ביישוב דתי וכך חזרה האפשרות של ראש צורים.

מה הציפיות שלכם מהקשר בין הישיבה לקיבוץ?

התפילה שלי היא שהקשר עם הקיבוץ יהיה קשר פורה וחי: כזה המביא משב רוח של בעירה דתית ועיסוק בעולם רוח, שבלי להכיר את קהילת ראש צורים ספציפית – מורכב להחזיק אותו בתוך עומס שגרת החיים המבורכת של אנשים בוגרים, ומביא משב רוח של חיים בריאים הקשורים לעולם שמורכב להחזיק לעיתים בתוך מרחב ישיבתי המתמסר ללימוד. האופנים המעשיים שבהם קשר זה יקבל ביטוי יכולים להיות רבים ומגוונים ואני סקרנית לראות איך ומה יתרחש.

אילו חששות עלו במפגש בינך לבין התושבים?

החששות שאני שמעתי במפגש נגעו בעיקר לחשש שמוסד חינוכי עשוי להשפיע ולגעת במרקם העדין הקיים בקהילת ראש צורים: החשש הזה ממה שאני מבינה נובע הן מהקישור לארגון "דרישה" שכפי שנרמז באחת השאלות מקיים בארצות הברית מניינים שיויוניים, הן מהרתיעה מהכותרת

מה משותף למשפחות: מאך, גן צבי, רבס, שינדלר (רעות), וייס וריבלין?

המפגש הראשון נערך ב-15.12.2019, שעה 18:00, במועדון הספורט של מועדון הנוער.

"משהו חדש מתחיל אצלי עכשיו..."

ומה בגזרת התזונה?

הכבד, ברפואה הסינית, הוא מחסן הדם ובין היתר הוא אחראי על טיהור וניקוי רעלים מהגוף. כדי לתמוך בכבד כדאי מאוד להיעזר גם בתזונה.

הטעם שמשויך לכבד הוא הטעם החמוץ, והוא זה שמזין אותו. לכן כדי לחזק את הכבד אפשר לפתוח את היום עם כוס מים חמימים עם לימון סחוט או עם כף חומץ תפוחים טבעי.

הצבע שמשויך לכבד הוא הצבע הירוק (קשור גם לאלמנט העץ) ולכן שייקים ירוקים (מממ... יאמי...) או בכלל הוספה של עלים ירוקים לתפריט (חסה, רוקט, סלרי, סלק וכד'), גם יחזקו את הכבד.

מאכלים נוספים שמומלצים בעונת האביב הם אורז מלא או בסמתי, שעועית מש, עדשים, קינואה, כוסמת, שיבולת שועל, פטרוזיליה, כוסברה, גזר, ארטישוק, דלעת, חיטה, תפוח, אגס, שום, ריחן, סלק, חציל, נענע, כורכום ועוד.

מומלץ מאוד מאוד להוריד מזון מתועש ומטוגן. טוב האמת שזה תמיד כדאי, אבל באביב עוד יותר, כי ההשפעות של האוכל הזה הן ישירות על הכבד. המזון המתועש מחמם את הכבד והשומן שבו גורם לתקיעות בתוך הכבד.

וכמובן, מעבר להמלצות התזונה והפעילות הגופנית, לצורך הורדת המתחים והרגעת הסימפטומים של תקיעות הכבד, כדאי להוסיף גם דיקור וטוינא. הדיקור יעזור לאיזון הכבד, אם הוא בעודף או בתקיעות אז לשחרר, ואם הוא בחולשה, לחזק אותו. והטוינא מנגד, תעזור להפגת המתח ולשחרור השרירים התפוסים.

שתהיה לכולנו עונה של פריחה, צמיחה והתחדשות!

נראה לי שעד לצאת הגיליון אפשר כבר להגיד שהחורף, כנראה, מאחורינו. שרדנו אותו יפה פה בהר, ואפילו לא היה קשה מדי השנה (לצערנו? לשמחתנו?). כך או אחרת, האביב כבר בפתח וכדאי להיערך לו כראוי כדי לעבור את העונה היפהפיה הזאת בטוב.

בעבר כבר הזכרתי את השאיפה שלנו, האנשים, להתאים את עצמנו לעונות השנה ולמחזוריות הטבע. במובן זה, האביב הינו תקופה של צמיחה מחודשת ופריחה. אחרי שנת החורף העמוקה שבה הכל היה בהקפאה, הטבע מתחיל להתעורר. זהו זמן של לידה, של יצירה, של התחלה (אגב, גם על פי התורה, הרי השנה מתחילה בעצם בניסן. פסח הוא חג החירות, היציאה אל החופש, לידת עם ישראל. מתאים בול לעונה...). וכמו בטבע כך גם אנחנו מתעוררים מחדש אחרי הנמנום של החורף, ומתחילים לנוע ולשחרר את האנרגיות שנאגרו בנו בחודשים הקרים.

האלמנט שמשויך לעונת האביב הוא העץ (הגיוני. פריחה, לבלוב וכו'), והאיבר שקשור אליו הוא הכבד. ברפואה הסינית הכבד אחראי להפצת הצ'י לכל חלקי הגוף ולחלוקת הרגשות. כעס, אי שקט ותסכול הם סימנים המצביעים על כך שצ'י הכבד אינו זורם בצורה חלקה, מה שמכונה ברפואה הסינית "סטגנציה (תקיעות) של צ'י הכבד".

הכבד אחראי גם על תפקודם התקין וההרמוני של האיברים ועל שמירה על איזון ותנועה חופשית של האנרגיה והדם בגוף. כמו ברפואה המערבית גם ברפואה הסינית הכבד אחראי על ניקוי הרעלים ומכאן החשיבות בשמירה על תזונה בריאה והורדת המתח והכעסים.

סטגנציה של צ'י הכבד מאופיינת גם בכאבים פיזיים ממשיים. אם אתם מרגישים "גושים" בגרון, קשיים בבליעה, טעם מר בפה, עצירות, אי נוחות, כאבי בטן, עיניים יבשות או אדומות, מעיים "רועשים" – כנראה שגם אתם סובלים מחוסר איזון הנובע מסטגנציה של צ'י הכבד.

אז מה אפשר לעשות? לעשות!

בניגוד לחורף, שם התנועה הייתה פסיבית, התכנסות פנימה ושמירה על האנרגיות שלנו שלא יבזבזו, עכשיו באביב אנחנו רוצים להתחיל להזיז את עצמנו.

להתחיל להיות אקטיביים, תנועתיים. מומלץ לקום מוקדם עם הזריחה, לבצע מתיחות ופשוט לזוז. התעמלות מומלצת: הליכה, ריצה קלה, רכיבה על אופניים, טאי צ'י, יוגה ועוד. התעמלות שעוזרת לאנרגיה ולדם לנוע בחופשיות ולשחרר חסימות.

חשוב לנסות להימנע מגורמי מתח שונים שמשפיעים מאוד על הכבד ולבצע נשימות הרפיה.

מבוגרים:

תרנגול פרסי / פרי סני

סאגה משפחתית סוחפת המוליכה את הקורא למחוזות בלתי ידועים בתקופת הפריחה באיראן שלפני המהפכה האסלאמית. זהו סיפורה של משפחה יהודית תוססת, שממזג בעלילתו אהבות, שנאות, בגידות, ארוטיקה, לחשים וכשפים וסגולות, ומאפיין את החברה היהודית והמוסלמית ואת היחסים ביניהן. בזמן הקריאה, קמים לתחייה כל מרכיביה החושיים של ההווה היהודית באיראן: הניחוחות, הטעמים, הצבעים והמראות, השמחה והעצב, כמו גם מגע עורן של הנשים ותאוותיהם של הגברים. התרגול הפרסי הצבעוני, הגאותן, הרהבתן, כמו מסמל את הצבעוניות של החיים באיראן, והרחובות, הריחות, ההתרחשויות ההיסטוריות, הכלכליות והחברתיות הם התפאורה לעלילה שהסופרת טוותה מחוויותיה האישיות בהיותה ילידת טהרן. כקינח מופלא מובאים בסוף הספר מתכונים לכמה מטובי המטעמים הפרסיים המתוארים בספר.

שתיקה פרסית / שרה אהרונ

איראן, 1978. תחילתה של התקופה החשוכה שהמיטה הרפובליקה האסלאמית תחת שלטונו של אייתוללה סייד רוחאללה מוסאוי ח'ומייני. פרי, נערה יהודייה מקסימה ושובת לב, מאוהבת בבן דודה מורד לוי ומתארסת לו. אך המהפכה האסלאמית דוחה את תוכניותיהם של בני הזוג יום אחר יום. לאחר שהם נישאים סוף סוף, וכשבד בבד המצב בטהרן רק הולך ומחמיר והקיצוניות האסלאמית פושה בכל מקום, הם מחליטים בצעד אמיץ לעשות מעשה ולברוח לישראל עם שני ילדיהם הרכים בשנים. מסע הבריחה ארוך ומתיש, כרוך בקשיים פיזיים ונפשיים עצומים ומלווה בסיכונים ובדרמות עוצרי נשימה. המשפחה הצעירה חוצה שדות וכפרים רדומים ומעפילה על סוסייהם על רכסי ההרים בכורדיסטאן בואכה טורקיה. מתוך מארג החיים של משפחת לוי נפרשת לעיני הקורא תמונת חייהם של יהודי איראן בימי שלטונו של מוחמד רזא שאה פהלווי ובימי הרפובליקה האסלאמית של אייתוללה ח'ומייני.

המיטה שאתה מציע בעצמך / אילת שמיר

איתן רוסו, איש חזק ומסוכסך, חוזר אל בית ילדותו במושבה. שני אחים מוואדי ערה עוזרים לו בחוות הסוסים שלו, ומצטרפת אליו שם גם אלונה, ארכיטקטית מתל אביב. בערב ראש השנה הזה אמורה להצטרף אליהם גם בתו הקטנה. בין ניסיונותיו לאלף את סוס הפרא פארב והתעקשותו להחזיק את החווה למרות קשייה, צפה ומבעבעת דרמה משפחתית ארוכת שנים: זר שפלש לנחלתם נעלם במהלכה. מה שקרה אי-אז בעומק מטע האבוקדו המשפחתי לא דובר מעולם, אבל סודות מודחקים טבעם להיחשף, ובעוד רגע יתפרצו אל תוך ההווה. בעוצמה סוחפת כורכת אילת שמיר שתי תקופות רחוקות זו מזו עם דמויותיהן הכובשות, ומוליכה את הקורא איתה, צעד אחר צעד, אל מעמקי המטע.

רחלי אבלמן

ילדים ונוער:

שבר בעצם הברית / גלילה רון פדר

אני ילד סקרן עם המון דמיון, והחלטתי לרתום את הדמיון שלי כדי להבין כל מיני תופעות. הקמתי עם אחותי ביחד את 'סירת המדע', ובכל פעם אנחנו מנסים להבין תופעה אחרת. אבל אנחנו לא חוקרים את התופעות באנציקלופדיות או באינטרנט. בכח הדמיון שלי אנחנו נכנסים לתוכן, והופכים להיות ממש חלק מהן. הפל התחיל עם זה שכן (שם בדוי) הופיע אצלנו ובקש שנפנס לגוף שלו. הוא רצה שנגיע לעצם הברית השבורה שלו, ונזרו את ההחלמה שלה. אז הצטיידנו בטלפון כדי לשמור על קשר, ונכנסנו אל גופו. אבל איך מגיעים לעצם הברית? ומה קורה כשהיצורים גלו שלקחנו אתנו טלפון? ומי היו הבולענים שאכלו את כל האכס בגופו של בן? ובכלל, איפה בן (שם בדוי)? בסוף הספר עשיתי קצת סדר בדברים, הפרדתי את הדמיון מהמציאות, והסברתי את מה שאולי זקוק לעוד הבהרה קלה...

מנהרת הזמן 71 – מבצע הפתקים של נבחרת הכדורגל

גלילה רון פדר

רק בגלל שרציתי לפרגן לערן אחי, נסעתי אתו לנתב"ג לקבל את פני שחקני הכדורגל של הקבוצה שהוא אוהד. אבל מה זה? האם מנהרת הזמן התחילה לתת הוראות בטלפון? וכך הגענו, ילדים של היום, עם טלפון ניד ועם גוגל שתמיד עוזר, למשחק הכדורגל הגדול במוסקבה. משחק גדול? ענק! 70 אלף איש היו במגרש במשחק בין נבחרת ברית המועצות לנבחרת ישראל בשנת 1956. בקהל היו 30 אלף יהודים, שהגיעו מכל רחבי ברית המועצות הענקית, וכלם עמדו דם כשהתזמרת נגנה את 'התקנה' הם ממש כמו מהתרגשות כששמעו את ההמנון של מדינת ישראל. ובתוך המזודה של השוער, בתא סמוי, הסתתרו פתקים ששלחו יהודים רבים לארץ ישראל, פתקים שקבלנו בבית הכנסת בערב שבת. שרק ננצח... שהחלום שלי יתגשם... בבקשה... אני לא יכול לעמוד במתח הזה!

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות,

ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה.

נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א-ו

בשעות 15:45-17:30.

את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה,

לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.

קריאה מהנה, מחכים לכם – ספריית ראש צורים.

קופסת הצרות

פרק טז

בפרקים הקודמים:

קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. החבורה התפצלה, אך הצליחה למצוא שלוש מארבע החבילות שהשאיר הסב בטרם הבינו שהם מחפשים משהו אחר לחלוטין. אביו של גבי הצטרף לחבורה, וכעת החיפוש ממשיך...

הבית המוכר של סבא אברהם נראה כמו חיה פצועה ומיוסרת באור בין הערביים שצבע בגוון אדמדם את שברי הזכוכית הפזורים בחזית. גבי נזהר שלא לדרוך על השברים כשפסע אל תוך הבית, מוביל את יתר החבורה פנימה. "חששתי שיהיה פה הרבה יותר מבולגן", אמר כשנכנסו לסלון שנראה כמעט מסודר אם לא מביאים בחשבון את הכיסאות המוטלים על הרצפה. יגאל הניד בראשו, "לא הייתה להם סיבה לחפש פה, הם הניחו שלקחנו איתנו את מה שהם רצו". "ובכן, הם טעו", אמרה פרופסור מיכאל. "אז מה הבנת מהרמז האחרון, גבי?", שאלה. גבי שלף את המעטפה האחרונה וקרא בפעם המיידע-כמה:

מפתח פוא סבא. חזיו מציב איך וחזיו מתחלף אף.
חזיו מציב חזיו צרבי. אף לא יפיר לך, פוא לא יפיר.

"הבנתי רק חלק מהדברים", הודה. "בחדר העבודה של סבא יש דגם מיניאטורי של הים התיכון והחופים שמסביבו. יש כמה תאים נסתרים בדגם, אחד מהם חבוי בין מצרי גיברלטר. אני מוכן להתערב שלזה סבא התכוון ב'מעבר לים'".

"אני אגש להביא את זה", אמר יהודה ונעלם במדרגות העולות לקומה השנייה.

"ומה בנוגע לשאר הרמז?", שאל יגאל והביט סביב. "זכור לי משהו על איזה פסלון קטן בעל אף מובחן שנמצא איפשהו בבית, אולי החצי השני נמצא מתחתיו".

גבי נד בראשו לשלילה, "אתה מדבר על ההעתק של פסלי אי הפסחא, הוא נשבר לפני שנים".

הפרופסור נאנחה והתיישבה על כיסא הנדנדה של סבו,

"אברהם התעלה על עצמו הפעם, זה הרמז הקשה ביותר לפענוח שהוא השאיר לנו".

היא החלה להתנדנד בכיסא קדימה ואחורה בקצב הולך וגובר.

תנועתה התזזיתית וחריקות הכיסא זרקו את גבי כמה חודשים לאחור, כאשר סבו היה זה שהתנדנד בקדחתנות בכיסא כפי שנהג מדי פעם בפעם כשהיה טרוד במחשבות. "עוד מעט איזה ישבן ימצא את עצמו על הרצפה בין שברי הכיסא", אמר לו אז גבי בבדיחות הדעת.

"סליחה!?", השיב קולה של הפרופסור את גבי להווה.

רק למראה מבטה הזועף הוא הבין שדיבר בקול.

"סלחי לי פרופסור", אמר במבוכה. "זה משהו שאמרתי לסבי פעם כשהוא התנדנד כך על הכיסא".

"ומה אברהם ענה לך?", נחלץ יגאל לעזרתו.

"אם תסלחי לי שוב, פרופסור", ניגש גבי אל הכיסא והושיט את ידו לסייע לה לקום.

לאחר היסוס קצר היא נענתה לבקשתו וקמה.

גבי הניח יד על משענת הכיסא, "סבא ענה לי שלא משנה כמה חזק הוא יתנדנד, הישבן שלו תמיד ישאר היכן שהוא אמור להיות..."

"ממש מתחת לאף שלו", השלים קולו של אביו את דבריו. יהודה ניגש ועמד מול גבי. לאחר הנהון קצר שעבר ביניהם הם הרימו ביחד את הכיסא הכבד, כנראה בפעם הראשונה מזה זמן רב, והניחו אותו בצד. גבי החל להקיש במפרק אצבעו על הרצפות במקום שהתפנה, עד שלבסוף מאחת מהן עלה צליל חלול.

"תרשו לי", פסע יגאל קדימה ושלף אולר מכיס מכנסיו.

הוא החדיר את להב האולר והעבירו בחריץ שמסביב למרצפת עד שנשמעה נקישה עמומה והמרצפת סבה על ציר חבוי.

מתחתה נחשף תא קטן ובתוכו נחה מעטפה לבנה.

גבי הרים אותה ואביו הוציא מכיסו מעטפה זהה. "זה אכן היה בין מצרי גיברלטר, גבי. אני מתחיל להבין מדוע סבך עירב אותך בחקירה".

הם התיישבו בכיסאות שסודרו מחדש מסביב לשולחן האוכל.

יהודה וגבי פתחו את המעטפות שבידיהם ועל פני שניהם עלתה הבעה מבולבלת.

כעבור כמה דקות של בהייה מאומצת במכתבים שהיו בתוך המעטפות, העבירו השניים באכזבה את הדפים לפרופסור וליגאל.

הללו עיינו במכתבים במשך כמה רגעים לפני שהחליפו אותם ביניהם.

"מדוע המכתבים ממוספרים 2 ו-3?", תממה פרופסור

מיכאל. "אף אחד מהרמזים האחרים לא היה ממוספר, בטח לא ב-1".

יהודה הרים את מבטו השפוף. "האוכל לראות שוב את המכתב שממוספר 2?", הושיט את ידו.

הפעם רפרוף של רגע קצר העלה חיוך נוגה על שפתיו.

"זה משהו שאני כתבתי, לא אבא", קרא. "הוא הצפין מכתב שלי והשאיר כמה מילים גלויות שיבהירו לי מה כתוב בשאר המכתב". הוא חייך שוב, נרגש טיפה יותר, "למעשה יש לשער שהמכתב המקורי עוד שמור בחדר העבודה של אבי".

הוא נשא עיניו וראה לנכון להסביר. "חלק משיטת התקשורת המוצפנת של אבא ושלי הייתה שלא רשמנו את שמנו בשום מסר שהחלפנו. במקום זאת, המסרים של אבא מוספרו 1 ושלי 2. מה שאומר", הוא פנה לגבי, "שאתה מספר 3".

יגאל הושיט לגבי בשתיקה את המכתב השני וכולם הביטו בו בציפייה חרישית.

גבי עשה ניסיון נוסף, ועוד אחד, ושוב - אך ללא הועיל. דבר לא קפץ לנגד עיניו, לא מילה ואף לא אות. הוא נד בראשו בתסכול, והניח את הנייר על השולחן.

"כלום", פלט בשיניים חשוקות.

נסה עוד פעם אחת הפצירה בו רותי ונתנה לדרך דחיפה קלה

שסובבה אותו על ציר קיפולו. הוא פתח את פיו לסרב, אך משהו בנייר המתנועע משך את מבטו.

לפתע החל לצחוק בקול מצלצל, מזמין מבטים של הקלה נרגנת מכולם.

הוא הצליח להירגע לבסוף, והעביר את אצבעו על הדף. "זה לא מכתב, אבל זה גם לא כלום", פלט באופן אחר לחלוטין. "זה ציור, או ליתר דיוק חלק מציור שציירתי לסבא בפורים לפני כמה שנים".

הוא קם וניגש למטבח שם נטל מהמקרר דף קטן שעליו צוירה דמות של ליצן שנראה שעיר במיוחד.

"עבדנו על זה הרבה, אבל כל פעם התלבושת של הליצן יצאה דומה יותר לפרווה של דוב". הוא ניגב את עיניו הדומעות לפתע, "זה גם קו המתאר היחיד שסבא שרטט על ה'מכתב' הזה בין המילים חסרות המשמעות".

הוא הראה לכולם את הציור, אך קפא במקום, פניו בוהות בציור האחורי בהבעה מוזרה.

רותי נטלה את הציור מידו הקפואה, הביטה בצד האחורי וקראה בקול עדין.

אבי, יקירי, בטח באבא. סלח לי.
אבא

רחלי אבלמן

סלט שומר טרי ותפוזים ברוטב נענע מתקתק

סלט שומר טרי ומרענן במיוחד. הסלט הזה הוא מנה נפלאה לפתיחת הארוחה או כתוספת לבשרים או דגים.

לסלט:

3 פקעות שומר בינוניות.

3 תפוזים מפולטים (למי שרוצה להשקיע) או חתוכים לקוביות.

לרוטב ויניגרט נענע מתקתק:

מיץ טרי מחצי לימון.

4/1 בצל אדום קצוץ דק.

1 כפית מלח.

1 כף סוכר מחוקה.

3 ענפי נענע טריים קצוצים דק.

3/1 כוס שמן זית.

1 כפית חרדל (לאוכלי קטניות).

מתחילים בהכנת הוויניגרט: מעבירים לצנצנת בעלת מכסה את מיץ הלימון, הבצל האדום, החרדל, המלח, הסוכר והנענע ומערבבים עד להתאחדות הרכיבים. מזלפים את שמן הזית ומנענעים עד שהוויניגרט מתאחד לרוטב חלק.

אפשר לערבב בבלנדר או במעבד מזון.

חותכים את השומר: אם יש מנדולינה, חותכים בעזרתה בזוויות את השומר לפרוסות דקיקות כנייר. אם אין, עושים זאת בעזרת סכין חדה. בשני המקרים מתחילים מבסיס הפקעת וממשיכים לכיוון מעלה. מוסיפים פנימה קצת מהתפרחת אם יש. מעבירים הכול לקערת ערבוב.

מרכיבים את הסלט: שמים את פרוסות השומר הדקיקות בקערה גדולה, מוסיפים את התפוזים המפולטים ויוצקים מעל את הוויניגרט. מערבבים היטב. שומרים בצד לפחות שעה עד לספיגת הטעמים. מגישים קר.

בחני את עצמך - האם את מוכנה לפסח?

לרגל חג הפסח ההולך ומתקרב לעברנו בצעדי ענק (13 יום שהם שבוע אחד, שישה ימים 5 שעות ו-48 דקות, אבל מי סופר), עצרי רגע מהנהקיונות ובחני את עצמך עד כמה את מוכנה לחג הממשמש ובא.

1) כמה גלילי נייר כסף 8 מיקרון יש לך בבית ברגע זה?

א. מוכנה עם שבעה גלילים שקניתי במכירת חיסול בסוף פסח שעבר, וזה אחרי שציפיתי כבר את הארונות, הקירות והמשקופים ונשאר לי רק כיריים וכיורים.
ב. לצערי רק חמישה גלילים 2.1 מיקרון, סומכת על הנס שיישאר משהו ברמי לוי שבועיים לפני פסח, מקסימום אצפה במה שיש בבית ואם חלילה יקרע - נאכל רק מצה מצופה בנייר כסף כל החג.
ג. למה צריך נייר כסף? את המצה ברייט אני מטגנת ישירות על החגז.

2) מה מצבם של שאריות משלוחי המנות אצלך בבית נכון לעכשיו?

א. יום למחרת פורים, אספתי את כל שאריות הוופלים, העוגיות והחמצוצים החצי אכולים, עטפתי הכול בנייר כסף שלא יהיו חלילה פירורים, והלכתי להביא הכול לחיילים בצומת הגוש, שעכשיו זו תהיה בעיה שלהם, מקסימום אם לא יסיימו הכול - יוכלו למכור את זה לפלסטינים במחסומים.
ב. נשארו עוד כמה עוגיות בודדות שאני שומרת לעצמי בארון הסודי לשעות הערב. כמובן שהם נמצאים במדף היחיד שעדיין לא כשר לפסח, בתוך שקית ואקום סגורה הרמטית כדי שלא ירחפו פירורים מהן אל מדפים אחרים שכמובן כולם כבר כשרים לפסח ללא חשש.
ג. נשארו עוד כ-15 משלוחי מנות שלא הספקנו עדיין לפתוח ועוד חמישה שבסוף לא חילקנו כי אחרי שכבר הכנתי הם התקשרו להתקזז!! מקווה שישאר לי מה לנשנש בבוקר לפני בדיקת חמץ, ומה שלא נסיים - נשים במדפים מאחורה ונמכור באינטרנט.

3) האם קנית כבר מתנת לחמותך?

א. שלוש מתנות שונות כבר עטופות בארון אחרי שהצלכתי מידע על העדפותיה עם שלוש גיסות ובעל אחד שלא עזר

יותר מדי.

ב. השנה החלטתי ללכת על בטוח ולהביא לה תלושים למשביר.

ג. למה צריך להביא מתנה? זה שאני מגיעה לכל החג, חול המועד ומשאירה את הילדים גם לאסרו חג, זה לא מתנה בפני עצמה?

4) כמה זמן הקדשת עד כה לניקיונות לפסח?

א. מאז הניקיונות לפסח שעבר? 51 שבועות, 6 ימים, 10 שעות ו-49 דקות.
ב. בעיקרון מנקה כבר מאז ראש חודש, כאשר שבוע לפני המטבח כבר כשר ללא חשש ואוכלים רק לחמניות מקמח תפוחי אדמה.
ג. בונה על הזמן שהילדים יהיו בשריפת חמץ בשביל לעשות ניקיון יסודי.

5) האם יש באמתחתך חבילת ופלים כשרים לפסח ללא חשש הידועים בכינויים אפיפיות?

א. ודאי, כבר בראש חודש הלכתי לסופרמרקט בחורפיש עם תעודה של חולת צליאק מבת דודה שלישית שלי וקניתי 40 חבילות.
ב. הודות לקשרי המעולים עם שרון מהמרכולית, הורשה לי להיכנס למחסן ולהביא חבילה אחת (פינה ימנית למטה, מאחורי עשרים חבילות של עוגיות קוקוס מקמח תפוחי אדמה, לא שמעתם את זה ממני).
ג. מה? יש ופלים כשרים לפסח ללא חשש? תמיד אני אוכלת את העוגיות מהמצה עשירה, שמעתי שהרב עובדיה מתיר, מה שטוב בשבילי - טוב גם בשבילי.

6) מתי בכוונתכם לנפוש בחג הפסח?

א. בחול המועד עצמו כמובן, לאחר שנסיים את הניקיונות המדוקדקים. אי אפשר לחשוב על לנצל שנייה לפני החג לפעילות אחרת כאשר יש עדיין צלחות חדשות במחסן שלא עברו הגעלה לחומרה.
ב. לא מתכננת לנסוע השנה, הוצאתי את כל הכסף על חבילת מצות שמורות.
ג. ברור שאין בכוונתנו לשרוף את כל חול המועד בפקקים ליהודיה יחד עם כל עם ישראל. אנו מתכננים לנסוע שבוע לפני פסח והניקיונות יחכו.

עצי הצפצפות שרים לך שיר על דרך
עצי הצפצפות היו גבוהים גבוהים
וכל אהבותינו לך היו לטרף
ולשובלך אשר הצית את הדשאים
באפרים אין קץ אדום עולה הסתיו
נושרים עלי העץ כדינרי זהב
ורק האהבות שבות לכאן בסתיו...

(זר של נרקיסים • מילים: יורם טהרלב • לחן: אפי נצר)

יש בראש צורים עצים גבוהים, היוצרים שדרות יפהפיות
וצפופות של ממש.

אלה הן שדרות הצפצפה המכסיפה. כאשר יצאתי לצלם
אותן, לצערי גילית ש... וואלה חורף, ואפילו יצאו תמונות
יפות משהו, אבל של עצים בשלכת, עירומים מהעלים
שלהם...

השדרה הבולטת מכול נמצאת בשוליו של גן הטרקטור,
מקצה המגרש ועד מול בית ויסמן שלמה ויפה. אהובה על
בעלי הדוכנים בפסטיבל הדובדבן, וכמובן על כל הנופשים
על הדשא בגן הטרקטור בימי הקיץ החמים...

השדרה השנייה, אשר איננה ישרה - צורתה כחצי עיגול -
אבל היא פשוט מהממת ביופיה, בעיני... מקיפה את החצר
של בית משפחת עוזרי אורי ואורנה, ומעניקה להם פרטיות
וגידור טבעי גבוה...

שדרה נוספת נמצאת מאחורי חדר החוגים החדש, בצמוד
לאולם הספורט, וצפצפה יפה ובודדת נמצאת גם בחצרה
של משפחת רענן.

בגלל שהעצים ותיקים, הם כמו בשיר גבוהים גבוהים,
ובעלי נוף רחב ומרשים.

הצפצפה היא עץ נשיר, והעלים שלו הם ירוקים, כשצידם
התחתון לבן כסוף.

שורשי צפצפה מכסיפה שטחיים וארוכים ומגיעים למרחק
של 20-30 מטר מהגזע. חיתוכם או פגיעת מזיקים בהם
גורמים להצצה של חוטרים ממקום הפגיעה והללו הופכים
במהרה לעצים בוגרים, וזאת ככל הנראה הסיבה לכך
שהעצים צמחו במהירות רבה זה לצד זה. ניתן לראות איך הם
משתרשים במהירות וצומחים בפינת אולם הספורט מתחת
לשביל העולה לבית הכנסת. בעבר הייתה שם שורת עצים
שנכרתה, ואולם ה"צאצאים" ממשיכים לנסות ולגדול.
למי שמעוניין לשתול עץ צפצפה בגינתו הפרטית ממליצים
באתר "חורשים" של המשתלות לשתול אותו במקום שבו
אין חשש לפגיעה ממערכת השורשים. הצפצפה יכולה
לצמוח בכל הארץ אבל מעדיפה את אזור ההר שבו האוויר
בקיץ יבש והאדמה כבדה.

7) מתי תביאו את האוטו שלכם לשטיפה?

א. בט"ו בשבט מייד אחרי שחיסלנו את שאריות הפירות
היבשים (שאוילי נגעו בהם פירורי חמץ שעפו באוויר). מאז
האוטו שלנו כשר לפסח וליתר ביטחון הוא חונה ליד הבית
עטוף בניילון ואנחנו נוסעים רק באוטובוסים.

ב. בעיקרון אני כבר חמישה ימים ישנה באוטו בתור
לשטיפה בתחנת דלק בצומת פת, מקווה שיגיע תורי לפני
זמן ביטול חמץ, בינתיים המחיר האמיר ל-572 שקלים
לשטיפה, אבל אני לא דואגת, הבאתי צ'ק פתוח.

ג. מנערת את המושב בדרך לליל הסדר אצל חמותי.

7-10 נקודות:

לצערנו ההיתר ההלכתי של הרב אבינר לפיו "אבק הוא לא
חמץ" לא התקבל אצלך. את מכינה את הקרקע לפסח הבא
כבר מהרגע שאת חוזרת מהמימונה. שימי לב שהילדים שלך
לא מכירים שום פחמימה מלבד תפוח אדמה ולא יודעים
שקיים שוקולד שלא מכיל שמן דקלים. אנו ממליצים לך
בשנה הבאה לזרוק את המצות שנותרו ישר בתום הפסח
ולהפסיק לאכול בהסבה לפחות עד אחרי חנוכה.

11-15 נקודות:

דומה שגילית את הנוסחה שבאמצעותה ניתן גם להתכונן
לפסח וגם להישאר שפוייה. חג הפסח אצלך משלב חירות
ללא חשש מכשרות. איכשהו את מצליחה גם לנקות, גם
לנפוש וכד בבד גם להיות חופשייה ומאושרת, או במילים
אחרות: אין חיה כזאת, אז אנא - עניי שוב על השאלון,
הפעם בלי לבלף.

16-21 נקודות:

אין ספק שאצלך פסח הוא חג החירות האמיתית. את
חופשייה לחיות כרצונך ושום פירור חמץ או חבילת פיתות
בארון בערב פסח לא תהרוס לך את שמחת החג. אולי כדאי
שבכל זאת תנסי להפשיל שרוול יום יומיים לפני ערב פסח,
רק כדי שלא תמצאי את עצמך ישנה במבואה ואוכלת רק
תפוצ'פס ללא חשש שבעה ימים.

סדנת פורים לילדי הגיל הרך

הורים וחניכים יקרים,

כן כן, עבר הרבה זמן מהפעם האחרונה, הזדמנות טובה להסתכל אחורה, להביט, להיזכר בכל מה שהיה והשתנה.

חודש טבת הלך חלף לו בלי הרבה מאוד עניינים, ומיותר לציין שגם השמיים לא היו יותר מדי מעוננים (והקור לא כל כך מקפיא כמו שבדרך כלל היינו רגילים).

אבל חודש שבט הגיע ומחצית מהשנה כבר הסתיימה, זמן טוב לצאת החוצה וליהנות מהפריחה המקסימה.

אז בשלושה אוטובוסים מלאים במעל ל-140 מדריכים וחניכים, עם תיקים וחיוכים, בשירים וריקודים - קדימה לנאות קדומים נוסעים! ושם טיילנו ושיחקנו, הצטלמנו, צחקנו ואכלנו ובסוף, איך לא, גם שתילים נטענו!

חזרנו הביתה עייפים אך מרוצים, לא לפני שהשבחנו - למסע פסח כולם יוצאים!

וכבר באותו השבוע, בלי לקחת הפסקה, יצאו חברי שבט הנני למסע לאור אותה המחלקה. ל"ה לוחמים ובעקבותיהם גם אנחנו, באישון לילה, לאור ירח הלכנו וצעדנו. והיה לנו כיף על אף התנאים - היינו קפואים, אנחנו מודים, ובכל זאת שמחים ונהנים!

והינה גם חודש שבט מתקרב לסיומו - חודש אדר בפתח והמתח בעיצומו... מה עומד לקרות, למה אנחנו מחכים, מי יהיו חתן כלה, מי יהיו המדריכים...

שבת ראשונה "ונהפוך הוא" כל המדריכים מתערבבים, הם לשבט הנני, הם למדריכי נבטים הופכים, וזה עוד לפני שאת ההדרכה לוקחים על עצמם שבט הרא"ה, ועושים זאת בצורה הטובה ביותר, לפחות כך מהצד זה נראה...

ובין שבת לשבת לא הפסקנו לחגוג, לחתן זוג חניכים זה בהחלט מרגש מאוד! אז את רחבת המשרדים בן רגע הפכנו לגן אירועים, שבו כיסא כלה וחופה מעוצבים ומרשימים, צלם מגנטים אחד ואינספור שירים וריקודים, רקדנו ושמחנו, היינו בעננים! תודה לכל מי שהגיע והשתתף עימנו בשמחה, מזל טוב לזוג הצעיר, להורים, לכל החברים ובני המשפחה.

ורגע לפני שפורים מאחורינו אנחנו חלילה לא שוכחים את מה שהיה כל כך שווה ומושקע - את שוק הפורים! שבט מעפילים אין עליכם בעולם! כמה השקעתם ועבדתם - הכל יצא פשוט מושלם!

ועוד אירוע אחד היה, אירוע חשוב במיוחד, אירוע של פעם בחמש שנים, אירוע מיוחד... במוצאי שבת התכנסנו צוות ההדרכה והבוגרים לקבלת החלטות, להצעת קריאות לאחר הרבה מאוד דיונים. פתאום עוצרים, מחשבים מסלול מחדש, חושבים על מה שעושים, מחליטים לשנות, לגוון, לנסות להיות יותר טובים.

ושוב ננצל את הבמה להודות לכל השותפים, ובעיקר לאילה יסלזון, ספיר איילון ואסף גייסון מצוות המארגנים. היה משמעותי וחשוב, מקווים רק להצליח לקיים את שהחלטנו, לנסות להשתפר, את טובת הסביבה להבטיח.

אז עכשיו, כשסיימנו לסכם את כל מה שמאחורינו נמשיך ונציין את מה שעוד לפנינו...

מוכנים!?! הנה זה קורה! מסע פסח יוצא לדרך... והפעם כולם יוצאים, בלי תירוצים, אין מקום ל"בערך"! ובמסע, תתכוננו, הולך להיות אירוע מיוחד, פתיחת שנת וועידה באירוע גדול, ומטורף במיוחד!

מחכים לראות את כולכם איתנו בשמחה ובטוב לבב ניפגש בחודש הבא ואז כבר תשמעו ותראו איך היה...

